

## IX

Long “xéch” được đưa trở lại đúng buồng giam của hắn ít ngày trước. Gã phạm nhân cùng phòng thấy thái độ của Long lần này khác hẳn trước. Nét mặt của hắn nhẹ nhõm hơn, và ngẫu ngao hát suốt ngày. Hắn hát chèo khá hay và những làn điệu mà hắn ưa thích toàn là những điệu buồn nẫu người như: *Con tò vò*, *Làn thảm*, *Nhịp đuối*, *Sử râu*, *Dương xuân*... Với một chiếc thìa, hắn gõ xuống sànximăng để đập phách nội, phách ngoại và đôi khi còn hào hứng giảng cho gã bạn tù những cái mà hắn gọi là “tinh hoa” của chèo cổ. Hắn kể rằng hắn biết hát chèo từ trong... bụng mẹ vì ngày xưa, khi chữa sắp đến tháng đẻ mà bà mẹ vẫn đi diễn chèo ngoài sân đình với vai Thị Mầu lên chùa. Buổi sáng, sau khi ăn sáng bằng mấy miếng bánh mỳ tấm đường xấy khô xong, Long “xéch” vui vẻ kể lại cảm giác của mình khi rạch bụng:

- Mà biết không, nó chỉ đau lúc gí dao vào da thôi. Còn khi đã rạch sâu thì thấy lạnh hết sống lưng... Nhưng mà phải biết là rạch đến mức nào,

ruột phòi ra là được... Sâu quá, phạm vào ruột thì chết, mà nông quá thì quản giáo không sợ.

Gã phạm nhân nghe Long kể với vẻ kính nể thực sự. Quả thực từ hôm Long rạch bụng trốn thoát, phạm nhân trong trại đã dựng lên quanh hắn không biết bao nhiêu là giai thoại. Mà chẳng riêng gì phạm nhân, anh em công an của trại cũng phải phục cái gan của hắn.

- Long, đi ra lấy cung - Tiếng người phụ trách buồng gọi đồng dạng.

- Ai hỏi cung em hả cán bộ?

- Tôi không biết.

Long được khóa tay lại rồi dẫn đi. Tại phòng hỏi cung, đã có ba người chờ sẵn. Long nhận ra ngay một người ăn mặc thường phục là Tường, người đeo quân hàm thượng úy là Đức, còn một người mặc áo màu xanh trứng sáo là của Viện Kiểm sát. Tường hỏi:

- Sức khỏe anh thế nào? Đêm qua có ngủ được không?

Long cười tươi tỉnh. Nhìn hắn cười, Tường thấy rất lạ. Khi hắn nghiêm mặt, trông rất dữ tợn và hết sức lạnh lùng, nhưng khi hắn cười thì những cái đó mất hết, chỉ còn lại sự rạng rỡ đến ngây thơ.

- Thưa anh, lâu lắm rồi em mới được ngủ ngon như đêm hôm qua. Anh cứ yên tâm, bây giờ thì em sẽ giữ sức khỏe tốt cho đến lúc ra dựa cột.

- Đừng quá bi quan vậy, không phải trường hợp nào phạm tội giết người cũng phải chịu án tử

hình. Quan trọng là anh phải giữ sức khỏe để lúc ra tòa được minh mẫn.

- Thưa cán bộ, em hiểu. Chỉ có điều bây giờ sẽ không có ai tin em cả, không có ai làm chứng cho em nữa. Thành Thái thì chết rồi, thành Phú "béo" cũng chết...?

- Anh nhầm đấy, không phải lời nhận tội nào tòa cũng tin và cũng không phải lời nói dối nào cũng trót lọt. Lời khai của anh sẽ được kiểm chứng.

Long khẽ thở dài:

- Em tin cán bộ. Thưa cán bộ, đã tìm thấy hai khẩu súng chưa ạ?

Đức nói:

- Theo lời khai của anh, chúng tôi đã tìm thấy hai khẩu súng và đang đưa đi giám định. Chiếc xe máy cũng trả cho nạn nhân rồi. Hôm đó, anh trồi anh xe ôm lại và vút vào đúng tổ kiến lửa. May mà có người cứu kịp.

Long lắc đầu:

- Suýt nữa thì thêm mạng người nữa.

- Hôm nay, theo đề nghị của anh, chúng tôi sẽ nghe toàn bộ lời khai của anh - Tường nói - Nhưng tại sao anh lại muốn khai với tôi? Tôi không còn là cán bộ điều tra nữa.

- Thưa cán bộ, em không tin là cán bộ ra khỏi công an - Long nói với vẻ hết sức tự tin - Em có ông anh làm ở Bộ Công an. Anh ấy chơi với Phượng nhà em và nói cho cô ấy biết. Anh ra khỏi công an, làm doanh nghiệp chỉ là giả vờ thôi. Anh vẫn lo điều tra vụ án này.

- Anh đừng có ba hoa nữa - Tường ngắt lời và quay sang anh cán bộ của Viện Kiểm sát : Anh thấy bên ngoài đồn đại ghê chưa. Thế mới biết thời buổi này, thông tin thật giả lẫn lộn chẳng biết thế nào mà lường.

Đức lấy trong túi ra một gói bánh quy, một gói kẹo và bao thuốc lá rồi anh gọi cô bán căng tin trong trại giam pha cho ấm chè. Cả bốn người ngồi ăn bánh, hút thuốc và nói những chuyện không đầu. Long hào hứng kể lại những lần đánh lừa đồng bọn của tên Thái rồi cao giọng:

- Em nói thực, thằng Thái, thằng Quỷ chỉ là bọn đầu sai thôi. Người bày mưu tính kế cho chúng chính là lão Lê Minh. Đó mới là thằng nguy hiểm. Hắn rất biết ném đá giấu tay. Lúc này cán bộ có hỏi em vì sao lại xin khai với cán bộ, em làm như vậy là ngày trước, cán bộ điều tra vụ này. Vì em không khai nên cán bộ bị kỷ luật. Em biết tội mình, nhưng sự thật nó khác cơ... Em sẽ kể hết, cán bộ chịu khó nghe nhé.

\*

...Thắng "trố" có cái tật không sao bỏ được là rất thích đi chơi lang thang vào buổi đêm. Khi thì đi xe máy, khi đi xe đạp, lúc lại đi bộ. Đêm nào hắn cũng lang thang ngoài đường. Hôm nào có tiền, hứng chí hắn dặt vào một quán rượu, gọi vài chiếc chân gà luộc và chai rượu trắng. Chính vì đi đêm nhiều như vậy nên Thắng "trố" được coi là kẻ am

hiếu thành phố về đêm nhất trong giới giang hồ. Nơi nào là chốn ăn chơi dành cho người có tiền, nơi nào là "bến đỗ" của bọn cave về đêm; nơi nào là chỗ bọn chích hút trú ngụ... và tất cả các trò ma bùa của giới "ăn đêm" Thắng đều am hiểu tường tận.

Đêm hôm ấy, cũng giống như bao lần khác, Thắng "trố" thông thả cuộc bộ đi ngang qua quán bar Hải Xuân. Bỗng nhiên Thắng "trố" nghe có một tiếng súng nổ trong quán. Hắn liền nấp ngay vào một gốc cây phía bên kia đường. Một lúc sau, hắn thấy có hai người chạy ra nhảy vọt lên hai chiếc xe máy đã chờ sẵn. Khoảng cách khá gần, lại đèn sáng nên Thắng "trố" nhìn thấy rất rõ tên đi xe máy Dream II là Quý, con nuôi của Lê Minh, còn người đi xe phân khối lớn như kiểu xe Hyousung thì cao to, đội mũ bò..., Thắng "trố" không nhớ ra là ai mặc dù có cảm giác quen quen. Tuy rất muốn ở lại xem sự thể ra sao và bọn thằng Quý đã giết ai, nhưng nhớ đến thân phận mình là kẻ mới được ra tù, ở lại xem không khéo cảnh sát tóm được thì có khi là "đá rơi vào đầu". Nghĩ vậy nên Thắng chuồn ngay".

Mấy ngày sau khi xảy ra vụ án, đã có lần Thắng "trố" định kể với Tiên "chỉ" nhưng rồi lại thôi bởi nghĩ Tiên là kẻ đa nghi, chắc gì hắn đã tin lời mình. Vả lại, hắn vẫn bức mình vì một lần Tiên "chỉ" đã chửi tàn canh sát ván khi mà quán lẩu dê của hắn bị thua lỗ. Số tiền năm triệu Tiên "chỉ" cho vay làm vốn đã hết sạch. Hôm đi theo đám tang Oanh "sói", trông thấy Quý và tên cao lớn

hôm trước, hắn lẳng lặng đi theo. Thắng "trố" không lạ gì Quỳ. Ngày trước, Quỳ là một đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, bảy tuổi nó đã lang thang sống đầu đường xó chợ và làm đủ thứ việc linh tinh do bọn trộm cắp, buôn bán tem phiếu ở chợ Sắt - Hải Phòng sai bảo. Năm 10 tuổi, hắn đứng canh sòng bạc cho Oanh "sói" và Thắng "trố" biết hắn từ đó. Tuy nhiên, Thắng "trố" không hiểu sao sau này hắn lại chuyển sang làm con nuôi Lê Minh.

Đám tang tổ chức xong, mọi người ai về đường nấy, Thắng "trố" thấy Quỳ đang ngồi uống bia một mình ở vỉa hè, hắn lừ lừ đến:

- Quỳ, nhớ tao không mày?

Quỳ nhìn Thắng chòng chọc rồi thốt lên:

- Ôi, anh Thắng. Thắng "trố"! Anh cũng đến đám tang à?

- Tao đi xem thôi! Sao mày uống bia một mình?

- Chờ ông anh.

- Cái thằng cao to vật vờ ấy à?

- Vâng, anh biết à?

- Tao thấy nó đi với mày, đoán thế thôi.

- Anh uống bia nhé.

- Ồ, cho tao một vại.

Chờ cho Thắng nốc hai hơi hết cốc bia, Quỳ hỏi:

- Bây giờ anh làm gì?

- Dặt dẹo, thi thoảng có việc, làm vài ngày.

Mày vẫn ở với ông Minh à?

- Vâng, được mười lăm năm rồi.

- Thằng này hay nhỉ, tao tưởng mày làm con nuôi mẹ Oanh.

- Đâu có... chuyện dài lắm.

Thắng nửa đùa nửa thật:

- Tao dạo này đói quá! Mày có tiền cho anh xin đôi triệu.

Quý nhìn Thắng như kẻ trên giời rơi xuống:

- Cái gì, ông coi tiền của tôi là vỏ hến chắc. Mà ông vô duyên bỏ mẹ, mới gặp nhau đã xin tiền.

- Thì trong phi vụ bắn mụ Oanh, thế nào mày chả được dăm bảy chục vé.

Quý há hốc mồm, hấn trợn mắt nhìn Thắng rồi liếc quanh:

- Ông có điên không đấy. Định giở trò gì hả?

- Tùy mày thôi. Anh em với nhau, cùng dân "oi khói" cả. Chú kiếm được, cho anh tí chút, đến khi chú sa cơ lỡ bước, anh cõ, anh lại cho chú. Ở đời có ai nắm tay được từ tối đến sáng đâu. Nhưng mà này, sao bọn mày giết mụ Oanh?

- Ông có ăn củ ráy không mà ngứa mồm...

Thắng "trố" nghiêm mặt:

- Này, thằng chọi con, có phải mày cậy là con nuôi lão Minh, lắm tiền lắm của, lên mặt tinh tướng phải không? Tao tử tế nói cho mà biết lại còn lên giọng... Được tao sẽ bảo cho thằng Minh "hối" và thằng Hùng "sát thủ" ai đã bắn con Oanh... Mày và thằng cao cao đó đứng ngoài chờ hai thằng bắn. Có cần tao tả lại đêm hôm đó mày mặc áo gì, quần gì và chiếc xe mang biển bao nhiêu không?

Quỳ hoảng sợ:

- Em xin anh, bé mồm tí chút. Anh ở chỗ nào, bọn em đến thăm anh sau. Em còn ngân này...

Quỳ nói xong vội móc tập tiền toàn tờ năm chục ngàn đưa cho Thắng "trố". Thắng rút tiền vào túi, liếc thấy Quỳ có chiếc đồng hồ Rolex mạ vàng, hấn lại ngất ngưỡng nói:

- Này, cái Rolex rỏm kia, mày cho anh đi. Tao cần cái đồng hồ quá. Chạy xe ôm, không có cái đồng hồ, toàn ngủ quên.

- Rỏm là thế nào? Hơn hai ngàn đô đấy.

- Nói phét, trông đúng đồ "rỏm". Nào, cho anh đi, hay mượn cũng được.

Quỳ nghiến răng tháo chiếc đồng hồ đưa cho Thắng:

- Bọn em sẽ đến thăm anh... anh ở chỗ nào?

- Cảm ơn ông em, anh phạm hèn, không dám để chú đến. Anh sẽ tự đến chú - Thắng nói xong lại nhặt nốt bao thuốc lá rút túi và đi luôn.

Lát sau, Thái lái ô tô đến. Thấy Quỳ mặt khó khăn. Thái hỏi:

- Mày làm sao thế?

- Mẹ kiếp, vừa có thằng Thắng "trố", đệ tử của lão Tiên "chỉ" đến. Hóa ra đêm hôm bắt con Oanh, nó tình cờ đi qua nên biết hết. Cay mũi thật. Đòi mình lại phải chịu để cho thằng thân cô thế cô tống tiền.

Thái phanh xe dúi dụi:

- Cái gì, nó biết à?



- Nó nhận ra em và cả anh nữa. Vừa phải nạp cho nó hơn triệu với chiếc đồng hồ rồi.

- Nó ở đâu?

- Không biết. Thằng này khôn lắm, nó sợ nói địa chỉ, mình lần đến.

- Nhưng sao nó biết mày?

- Khi xưa, em gác sòng bạc, nó hay đến chơi. Hôm nào thắng, nó hay cho em tiền. Nó đầu quân, làm cho lão Tiên từ lâu rồi, nhưng nghe nói dạo này nó cũng thôi cả lão Tiên...

- Bỏ mẹ thật, mày phải tìm cho ra nó đang ở đâu, làm gì? Nó như thế thì phải tính thôi. Tao cũng có biết tiếng thằng giang hồ vật này. Anh nó là thằng Lâm "bốn ngón", ngày trước cũng chỉ vì tranh bến bãi mà bị bọn thằng Khánh đâm chết. Nhưng sao nó dám liều thế nhỉ. Chả lẽ nó không biết sợ là gì hay sao?

Mấy hôm sau, qua bọn đệ tử, Quý đã tìm ra nơi ở của Thằng "trố". Hấn bảo Thái:

- Nó hiện nay ở ngoài xóm Bãi. Năm ngoái, thằng Tiên cho nó tiền để mở quán nhậu, nhưng được ít hôm thì đóng cửa. Vợ nó bị hỏng "máy", không đẻ được, nó thì lại khát con trai vì thế mới bồ bịch với một con buôn cá ngoài Đồ Sơn. Thi thoảng nó trốn vợ ra đó ở.

- Mày có gặp lại nó không?

- Có, thằng này "tanh" lắm. Nó rất cảnh giác. Mình tìm gặp nó thì không được, mà cứ bất thành linh nó hiện ra như ma ấy. Chiếc đồng hồ gần hai

ngàn đô, nó bán được nghìn rưởi. Nó lại muốn em cho mượn chiếc xe máy để chạy xe ôm.

Nghe nói vậy, Thái nghiêng rằng đến bạnh cả quai hàm:

- Trước mắt, mày cứ cho nó chiếc xe máy để tạm bịt mồm nó đã. Thằng này không thể để được.

- Để em hỏi ý phụ huynh xem sao.

- Ừ, mày hỏi đi. Nếu đồng ý, cho nó đi chơi luôn.

\*

Tám năm trước, Long "xéch" với Thái ở cùng nhau trong một nhóm trộm cắp trên xe khách đường dài tuyến Hà Nội - Ninh Bình. Vì có vóc người cao lớn nên Thái có biệt danh là Thái "voi". Hắn là kẻ liều lĩnh và không từ bất cứ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Thái cũng có tiếng là thằng "ăn bản" bởi vì bất kể là ai, hễ lấy được tiền, được đà là hắn làm tuốt. Ông già bà cả, trẻ em hay thương binh, người đi buôn hay cán bộ công nhân...hễ có cơ hội là hắn "xơi" ngay, dù chỉ là được dăm mười nghìn đồng. Đã có vụ hắn suýt ném một bà cụ xuống xe đang chạy chỉ vì cụ cứ ôm khư khư cái bị, trong đó có hai trăm nghìn. Nhóm của bọn chúng có sáu đứa, trong đó có hai đứa con gái. Thái được tôn làm đại ca và hắn ngủ với hai đứa con gái kia vì vậy. Long "xéch" không phục tính cách của thằng Thái. Trong một lần móc túi. Long bị cảnh sát hình sự của Công an Ninh Bình

bắt quả tang và bị án tù hai năm, Long ra tù và lang bạt nay đây mai đó, sống nhờ vào sự cưu mang của bọn giang hồ. Chán nản và cũng muốn có được cuộc sống yên ổn, hấn về quê... Long nói với mẹ và anh trai cùng chị dâu trong bữa cơm:

- Mẹ ạ, con lang thang chán quá rồi, con muốn được về nhà ở, làm ruộng, chăn vịt.

- Mày làm gì cũng được nhưng hãy nghĩ đến mẹ. Mẹ thì mù dử, sống không ra sống mà chết cũng không được. Thôi, con cứ ở nhà, ruộng nhà mình hợp tác chia cho bảy sào cả thầy, không sợ chết đói đâu. Rồi mày lấy vợ, để cho bà một đứa.

Long vốn là đứa rất thương mẹ và thực lòng cũng chỉ muốn ở cạnh mẹ, nhưng chị dâu thì không muốn. Chị ta sợ Long về nhà ở, lấy vợ, để con rồi chiếm mất nhà cửa.

Chị thủng thẳng nói:

- Chú về nhà ở cũng được, nhưng nhà mình thì nhỏ, lại hư hỏng nhiều. Theo tôi, chú nên ra thành phố, kiếm việc gì đó, làm ra tiền, đem về sửa nhà xong thì mới có chỗ chui ra chui vào.

- Kiếm việc ngoài phố khó lắm. Em sợ rồi bọn bạn bè lại rủ rê, không khéo nghiện hút hay vào tù lúc nào không biết.

- Chính là ở mình. Chú cứ xa lánh bọn chúng ra.

- Con ạ. Người ta bảo "*tiểu phú do cần, đại phú do thiên*". Chị con nói phải đấy. Cứ ra Hà Nội làm, cố gắng chất bóp, tằn tiện, rồi cũng có lúc mở mày mở mặt - Bà mẹ khuyên con trai.

Tuy nhiên, vốn là người nhạy cảm, Long hiểu ý bà chị dâu là không muốn mình ở nhà, hẳn bảo:

- Thôi mẹ ạ, con hiểu cả rồi. Con sẽ đi kiếm tiền... khi nào khá, con đưa mẹ ra chữa mắt và xây thêm căn nhà dưới góc vườn, mẹ xuống ở với con.

- Nếu được như thế thì còn gì bằng - Người chị dâu mừng rỡ - Chú là người tháo vát lanh lợi, còn có cơ kiếm tiền, chứ như anh chú đây, ù lì quá hóa khổ.

Sáng hôm sau, Long "xếch" lên thành phố và đi tìm gặp Thái. Lúc này Thái đang lái xe cho Giám đốc Công ty Ngọc Thảo II. Gặp nhau, Thái mừng lắm và lôi Long vào một quán karaoke. Hắn gọi bia, thức ăn và gái đến phục vụ Long "xếch" rất nhiệt tình:

- Tao nghe nói mày ra tù đã nửa tháng rồi, sao không đến tao ngay?

- Chúng nó nói mày bây giờ lái xe cho giám đốc, tao đến sợ mày không gặp...!

- Vớ vẩn, ngày xưa, ở trên xe, chia nhau từng mẩu bánh... Đã là chiến hữu thì phải giúp nhau. Tao bây giờ khá rồi. Vừa là lái xe, vừa giúp ông Tổng giám đốc cai quản đám lái xe, bảo vệ... ông này hay lắm. Hôm nào tao giới thiệu mày với ông ấy, có khi được trọng dụng đấy.

- Mày cố xin cho tao chân cừu vạn gì cũng được, tao thì chả có nghề ngỗng gì cả, ngoài mỗi nghề...

Hắn dúm hai ngón tay vào túi Thái và cười nhăn nhó.

- Rồi, sẽ có việc cho mày. Mà này, tao nghe nói hồi trong trại, mày ở cùng với Thắng "trố" à?

- Nó bị án năm năm, ở đội trồng rau. Tao ở tổ nấu ăn cũng biết nhau. Nó cũng là thằng ghê gớm phải không?

- Ghê cái gì? Nó khôn như rắn và đa nghi lắm. Mà sao mày hỏi đến nó.

- Chuyện vặt, hôm nọ đi đám ma Oanh "sói" thấy nó, tưởng nó là đệ tử cũ của mẹ ấy, hóa ra không phải. Thế rồi cãi nhau... sau mới biết nó mới ở trại ra. Nếu mày quen nó. Giúp bọn tao... giải hòa. Nó mà khùng lên thì dám liều lắm.

- Tưởng gì, nếu có thể thì xong ngay. Được, hôm nào tao dẫn mày đi gặp nó.

Tan cuộc ăn chơi, Thái còn hào phóng nhét vào túi Long "xéch" mấy trăm ngàn và hẹn ba ngày sau đến văn phòng công ty chơi.

Sau hôm đó Long "xéch" vui lắm và hân hoan nghĩ đời mình đã được quý nhân phù trợ. Đúng hẹn, Long đến văn phòng Công ty Ngọc Thảo II. Lần này ngoài Thái ra còn có Quỳnh và một người đàn ông khác, Thái giới thiệu:

- Đây là anh Lý, trợ lý của Tổng giám đốc Lê Minh, còn đây là chú Quỳnh, con ông Minh. Quỳnh phụ trách công tác tiếp tân, văn phòng, đối ngoại...

Long khúm núm:

- Em chào các anh.

Lý xua tay:

- Anh đã nghe nói về chú nhiều rồi. Đã có Thái bảo lãnh thì anh yên tâm. Anh sẽ báo cáo cụ Tổng sau, còn trước mắt, chú sẽ làm trực tiếp với

Thái. Nó phân công gì, chú làm nấy. Lương khởi điểm ban đầu của chú là một triệu đồng, được chứ?

- Ôi cha mẹ ơi! - Long xuýt kêu lên. Lương khởi điểm những một triệu đồng. Thật nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được. Hấn lúng túng - Các anh cho em lương cao quá. Em không biết nói thế nào...

- Chú cứ làm việc tốt, trung thành là được rồi. Ở đây bọn anh quý nhất, trọng nhất là người trung thành. Có tài đến mấy mà phản chủ thì không thể tha được. À, mà chú gia đình thế nào? Vợ con làm gì?

- Thưa anh, em chưa có vợ, chỉ có bà mẹ già ở với ông anh trong quê.

- Nhà có khá không?

- Nghèo lắm anh ạ. Các anh cho em được lương thế này, may ra có tiền chữa mắt cho mẹ em.

- Mắt cụ làm sao?

- Mắt mẹ em bị đục thủy tinh thể, chữa cũng phải hết vài triệu bạc.

- Chú cứ làm ít ngày, anh sẽ nói Thái làm danh sách, đưa chú vào nhóm đặc biệt. Công ty này làm từ thiện mỗi năm hàng trăm triệu, bỏ bèn gì vài triệu.

Thế là sau buổi ấy, Long được nhận vào làm công ty. Hằng ngày, công việc chỉ có lau chùi sạch sẽ hai chiếc xe của Lê Minh, thì thoảng được Thái gọi đi bảo vệ. Thái cũng hướng dẫn Long sơ qua cách phục vụ của ông Minh rồi giao cho hấn một khẩu súng:

- Đây là súng bắn đạn cao su và hơi cay. Viên có bịt cáttút màu đỏ là bắn đạn cao su, viên bịt

cắt tút màu đen là hơi cay. Mày phải nhớ và luôn dắt ở bụng, áo comple ở ngoài.

Thế rồi Long học theo phim Mỹ, cắt đầu cua, áo comple đen, kính đen... Tuy nhiên, trong những lần đi theo Lê Minh, chưa bao giờ ông ta hé răng nói với Long câu nào. Về nghiêm nghị thâm trầm của Lê Minh làm Long rất sợ. Mãi cho đến một hôm, ông ta mới bảo:

- Em làm việc khá lắm. Anh nhận chính thức vào làm ở Văn phòng công ty. Nghe nói ở nhà quê nghèo và có ông anh chậm chạp lắm hả?

- Dạ vâng ạ.

- Thế thì bảo ông ấy đi ra đây, trông nom cây cảnh, lo dọn vườn tược cho nhà anh. Tuần tới bắt đầu nhé.

Thế là chủ nhật Long về quê và thứ hai thì anh Lựu ra nhà ông Minh.

Một buổi sáng, Thái, Quý gọi Long vào phòng:

- Thế nào, thấy công việc được chứ?

- Tốt quá còn gì? Tao không ngờ mày lại giúp tao như vậy.

- Có gì đâu. Chú khi nì mi khi khác. Hôm nay bọn tao muốn mày giúp chút việc.

- Việc gì vậy?

- Muốn nhờ mày đến can ngăn thằng Thắng "trố" hộ. Nó là đệ tử của thằng Tiên "chỉ" nên cứ muốn hành chúng tao.

- Nó định làm gì?

- Công ty này thì bao nhiêu việc, mày thấy đấy. Có những việc thì đường đường chính chính,

có việc cũng phải ma giảo mới kiếm được. Mày bảo đi buôn hàng từ Trung Quốc về, không trốn thuế, không mua bọn hải quan ở Tân Thanh, Lạng Sơn, bọn kiểm soát Dốc Quýt thì thoát thế nào được. Còn mấy nhà hàng, khách sạn, vũ trường... chỗ nào chả có tí gái. Nó biết mà bầm báo với mấy tay hình sự thì có mà ăn cám. Bọn tao gặp, nó tránh mặt... Có mày đưa đến, nói chuyện dễ hơn.

- Nó đang ở đâu?

- Nó đang ở với con bồ ngoài Cầu Rào. Bồ nó đi buôn cá suốt ngày.

- Được thôi, bao giờ đi.

- Nếu được, đi ngay. À nếu thành công, nó cam kết chịu im thì mày được thưởng đấy.

\*

... Bọn Quỳ, Thái, Long tìm thấy Thắng "trố" ở trong một căn nhà gần xóm Lác khu Cầu Rào. Vì có Long nên Thắng "trố" vui vẻ ngay và cả bọn đi đến một quán lòng lợn, tiết canh. Bỗng nhiên Thái bảo:

- Ăn uống ở đây chán bỏ mẹ, hay mua vài thứ về nhà ngồi uống rượu cho vui.

Cả bọn đồng ý. Quỳ đi chợ mua thịt chó, rượu về nhà Thắng "trố". Đầu tiên thì chúng nói chuyện trên trời dưới biển, chuyện những ngày đi tù, chuyện gái, chuyện trộm cắp. Khi đã say, Thắng "trố" trở nên ba hoa quá mức:



- Tao biết... tao biết thằng này... thằng này hôm nay đến đây làm gì rồi. Thằng Long thì chắc chưa biết đâu.

- Biết cái gì?

- Chuyện chúng mày thịt con Oanh "sói"! Con mụ ấy... mụ ấy cũng đáng chết lắm. Hôm nay... hôm nay chúng mày muốn tao đừng nói chứ gì?

Long tròn mắt nhìn Thái. Lúc này, ánh mắt Thái đã đục hắt lại. Hắn cười cợt:

- Anh Thắng, anh nhìn nhầm rồi. Bọn chúng tôi muốn thanh minh với anh chuyện đó...

- Thanh minh với thanh nga gì! Tao nhận ra mặt thằng này - Hắn chỉ vào mặt Quỳ - Làm sao tao quên được cái mặt mày từ khi còn đi gác sòng bạc cho con mụ Oanh. Được tao sẽ im, nhưng chúng mày cũng nên biết điều tí chút. Hôm nọ, thằng Hùng "sát thủ", đệ tử của lão Minh "hói" đến hỏi tao. Tao cũng lơ đi... Nhưng thằng Tiên không mù đâu.

- Anh Thắng, anh say quá rồi, đừng nói linh tinh - Quỳ can và giằng chai rượu ra.

Thấy Thắng "trố" gục xuống bên mâm, Thái rót thêm chén nữa, nâng Thắng dậy:

- Em biết là ông anh có lòng với bọn em. Thôi, hôm nay coi như anh em biết mặt nhau vậy, bọn em sẽ gặp anh sau.

Nói rồi hắn đổ nốt cốc rượu vào mồm Thắng. Chúng vực Thắng lên giường, dọn dẹp mâm bát rồi đi qua quán karaoke Mây Hồng.

Tại quán, Thái hỏi Long:

- Mẹ kiếp, thằng này nguy hiểm quá, nó nhìn gà hóa cuốc, cứ đồ riệt là tao và thằng Quỷ chở bọn sát thủ đến bắn con Oanh. Nó mà loe toe, đến tai cảnh sát thì có mà toi đời. Ai mình oan, ai làm chúng cho mình. Hơ nữa, anh em mình đâu có phải sạch sẽ gì. Ý mày thế nào?

Long lúc ấy rượu đã ngà ngà say, cũng bốc đồng lên:

- Loại lắm mồm như thế, phải cho nó câm vĩnh viễn.

- Mày có gan không? Nếu nó im, mày cầm vài chục triệu, tao vài chục lặn đi chơi, dăm tháng rồi về.

Nghe thấy có vài chục triệu, Long quên phất thân phận mình.

- Sợ gì! Nó đang say, giải quyết luôn.

Thế là Long lại đi vào nhà Thắng "trố". Long đi trước, Thái đi sau, còn tên Quỷ đi sau một đoạn nữa.

Chúng lên vào nhà, thấy thằng Thắng vẫn say bất tỉnh. Nhưng khi thấy Thắng nằm nhũn như bún, Long chợt thương hại và chân chừ. Thấy thái độ ấy, Thái hỏi:

- Mày làm sao thế?

- Hay thôi chúng mày ạ. Tao thấy ghê quá. Tao sẽ khuyên bảo nó...

Thái vờ mắt, rút súng ngắn đưa cho Quỷ:

- Bây giờ không còn đường lùi nữa đâu. Mày đừng có lằng nhằng. Làm nhanh lên. Tao không đùa đâu!

Rồi Thái lục lọi trong nhà, lấy được đoạn dây dù, hắn ném một đầu lên xà nhà, còn một đầu tròng vào cổ Thắng. Quỳ một tay lăm lăm khẩu súng ngắn chĩa vào Long còn một tay cầm máy ảnh chụp hai kiểu. Long nhắm mắt, cầm đầu dây thừng kéo mạnh, Thái bế Thắng lên. Thắng vẫn ngủ li bì, ngáy như sấm... Trong nháy mắt Thắng đã bị treo lên... Khi cả bọn đi ra, Long bị con chó nhà hàng xóm đuổi theo đớp vào chân.

\*

... Long ngừng kể. Hắn xin một điều thuốc và uống nước. Tường hỏi:

- Vậy nếu chỉ có thế, sao chúng lại tìm cách giết anh trong trại giam, và còn gửi thư khuyên anh hãy tự sát. Đã hai lần chúng trộn chất độc vào quà gửi cho anh?

- Thưa cán bộ. Khi tỉnh rượu mới thấy sợ. Nhưng em và thằng Thái thỏa thuận với nhau là nếu bị bắt thì thà uống rượu thuốc độc mà chết còn hơn là phải ra pháp trường. Em đã xem thi hành án tử hình một lần rồi, khiếp lắm. Thằng Thái còn nói với em là nếu chẳng may bị bắt, chúng sẽ lo đưa mẹ em đi chữa mắt, xây lại nhà... Em chỉ nghĩ đơn giản: Đằng nào mình cũng chết. Thà như vậy thì cũng còn có tí chút báo hiếu cho mẹ em.

- Báo hiếu... Có thằng con nào lại báo hiếu cho mẹ bằng cách ghê tởm như mày không? Tường đấm xuống mặt bàn.

Long gục đầu:

- Em biết tội! Mẹ em cả đời khổ cực vì em. Mà em thì chả làm được gì cả...!

Long đập đầu xuống bàn, khóc rống lên.

\*

Lê Minh linh cảm thấy có một điều gì đó sắp xảy đến với mình. Ông ta đến văn phòng bàn với Cheng:

- Tôi rất lo không hiểu rồi đây thằng Long sẽ khai thế nào với Cơ quan Công an. Nó và thằng Quỳ có mâu thuẫn, sợ nó khai vậy!

- Nếu chỉ thế thôi thì có gì mà ngại.

- Cùng bọn giang hồ với nhau, nó biết quá nhiều chuyện. Mà biết nhiều cũng là không hay.

- Rất đơn giản. Anh hãy cho thằng Quỳ sang Đài Loan ít ngày, rồi nếu có chuyện gì, đưa nó đi Canada. Còn nếu nó biết nhiều quá thì mình tính sau. Nó là con nuôi thôi mà.

- Tôi hiểu ý anh. Có lẽ không còn cách nào khác. Anh cố gắng thu xếp cho nó đi sang Đài Loan theo kiểu du lịch...?

- Đơn giản thôi. Nhưng nó có hộ chiếu chưa?

- Chưa.

- Phải lo càng nhanh càng tốt. Tôi sợ công an đã để mắt đến nó rồi đấy.

Để hợp pháp hóa chuyến đi, Cheng đã nhờ một công ty du lịch của Đài Loan làm giấy mời cho cả nhà Lê Minh đi du lịch Đài Bắc. Minh và vợ cùng các con đi thì có hộ chiếu sẵn, chỉ còn mỗi

Quý là chưa có. Cầm giấy mời trong tay, Minh nhờ Lê Quang Cường:

- Tới đây, gia đình tôi muốn đi Đài Bắc du lịch ít ngày, hộ chiếu thằng Quý chưa có, anh giúp cho cháu cái hộ chiếu.

Cường cầm giấy mời của Công ty Du lịch Đài Bắc lên xem rồi gật đầu:

- Chuyện vặt, sẽ có hộ chiếu ngay.

Lê Minh:

- Anh cố giúp cho nhanh. Tôi cũng muốn nhân chuyến đi này sang ký hợp đồng mua ít máy thủy và máy bơm ôxy cho đầm tôm.

Nói rồi Minh lại đưa cho Cường một phong bì tiền.

- Anh có nghe tin gì về thằng Long khai với thằng Tường không?

- Không biết, tôi đang định đến hỏi Tường đây.

Minh suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Anh đừng đến hỏi. Tường sẽ không bao giờ nói đâu. Anh có chiến hữu bên Viện Kiểm sát không? Nên hỏi họ...

- Quả thực nếu thằng Long khai ra nhiều điều quan trọng thì cán bộ của Viện cũng sẽ không nói gì đâu.

Lê Minh nghiêm nét mặt:

- Những việc không mua được bằng ít tiền thì cũng mua được bằng rất nhiều tiền. Tôi muốn biết chính xác thằng Long đã khai gì.

- Anh chơi thân với ông Viện phó Viện Kiểm sát, sao không hỏi ông ta có dễ không?

Nghe nói vậy, Lê Minh thoáng nghĩ đến Hoàng Hưng, Phó Viện trưởng Viện Kiểm sát nhân dân, người mà Minh vẫn có quan hệ thân thiết. Mới mấy ngày trước, khi ông ta xây nhà, Minh đã cho đem đến mười tấn sắt, hai chục tấn xi măng và toàn bộ trang bị của một phòng vệ sinh. Tuy vậy, Lê Minh vẫn lắc đầu:

- Không, vì thằng Quỳ nhà tôi có liên quan đến vụ đó, cho nên nếu tôi hỏi, người ta sẽ nghi ngờ cho rằng "không có lửa sao có khói"

\*

Nhưng thật không ngờ ngay tối hôm đó, Minh đang ngồi thiền thì ông Hoàng Hưng, Phó viện trưởng Viện Kiểm sát đã đến gặp Lê Minh.

Minh lật đật chạy ra đón.

- Chào anh. Sao hôm nay *rõng* đến nhà *tôm* thế này?

- Có là *tôm* đến nhà *rõng* mới phải. Vài ngày nữa, anh trúng cử, lúc đấy chả tha hồ phán xét công việc của Viện Kiểm sát hay sao. Trước hết, tôi rất cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.

- Xin anh đừng nhắc, có gì đâu. Anh mà như người khác thì cần gì phải có anh em chiến hữu giúp đỡ. Còn chuyện bầu cử, nói thực là do các anh lãnh đạo tỉnh cứ vận động nên tôi cũng đồng ý ứng cử, chứ biết nếu trúng cử hội đồng, họp hành nhiều

lắm. Tổng công ty thì đang vô vàn việc. Tôi đang định tới đây gom lại, không kinh doanh nhiều thứ như thế này nữa.

Lê Minh vội vã mời Hoàng Hưng lên phòng riêng rồi mở ngăn kéo lấy ra một tập đôla:

- Tôi mới nghe nói anh chị định làm nhà hai tầng vì thiếu tiền. Mấy lần muốn tới bàn giúp anh nhưng cứ ngại ngại. Gọi là có tí chút phụ giúp anh... Anh cứ xây hẳn bốn tầng. Đằng nào cũng một công xây dựng. Nếu thiếu, anh cứ cho biết, tôi sẽ cho anh vay.

Hưng cầm tập đôla:

- Rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Bạn bè với nhau, thật không mong gì hơn thế. Hôm nay tôi nói luôn với anh về chuyện thằng Long. Theo như cán bộ của tôi đi vào trại giam hỏi thằng Long về thì nó khai rằng chính thằng Quỳ đã chở bọn sát thủ đi bắn con Oanh và do Thắng "trố" bắt gặp nên thằng Thái và Quỳ đã thuê Long giết Thắng "trố".

Lê Minh đứng phất dậy:

- Trời ơi, lại có chuyện vậy sao? Thế bên công an có ý kiến gì chưa?

- Chưa, tuy nhiên với những thông tin này, chắc là họ không bỏ qua đâu, nhất là cậu Tường. Cũng theo tin tôi biết thì hình như lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát đang giao nhiệm vụ gì đó khá quan trọng cho cậu Tường. Nếu quả đúng như vậy thì ngày trước, hướng điều tra của Tường là đúng. Vấn đề bây giờ là thế nào cảnh sát điều tra cũng phải

tìm cách bắt thằng Quý và lời khai của nó quyết định tất cả.

- Rất cảm ơn anh. Tôi sẽ hỏi thằng Quý. Nhưng tại sao chúng nó lại giết mẹ Oanh nhỉ? Tôi không hiểu.

Hoàng Hưng cười tinh quái:

- Cho đến giờ đã có ai hiểu gì đâu. Tuy nhiên, mới có một lời khai thì chưa thể kết luận. Hai tên đi bắn là ai? Súng nào? Ai chủ mưu... tìm cho ra được ẩn số đó thì còn khướt. Tuy vậy, anh vẫn phải cẩn thận. Rất cẩn thận.

Nói rồi, Hưng ra về. Lê Minh tiễn Hưng ra tận ngoài đường rồi quay vào lấy rượu ra uống cho đến lúc say gục xuống salon.

\*

Lê Minh ở trong phòng làm việc của mình tại trụ sở Tổng công ty Minh Đức. Trụ sở là một tòa nhà 4 tầng có hai chục phòng, được xây dựng hiện đại, đẹp một cách uy nghiêm. Phòng làm việc của Minh giản dị nhưng toát lên vẻ sang trọng. Trong phòng có một tủ sách đầy ắp, nhưng hầu hết là sách pháp luật, sách chính trị và đặc biệt là có cả một bộ Lenin toàn tập

Sáng hôm nay, Lê Minh triệu tập họp lãnh đạo các công ty đột xuất. Tại phòng họp của Tổng công ty Minh Đức, cô nhân viên văn phòng đang sắp xếp lại bảng tên của giám đốc các công ty con: Minh Đức I, Minh Đức II; Ngọc Thảo I, Ngọc Thảo II; Công ty



Vận tải đường bộ; Công ty Dịch vụ vui chơi giải trí; Khách sạn Excellent... Rồi biển hiệu hai trợ lý của Lê Minh là Vương Văn Lý và Lê Ngọc Hoàn.

8 giờ kém 15 phút, các giám đốc, các thành viên dự họp lục tục kéo đến. Giám đốc nào cũng đi xe con sang trọng. Mọi người ngồi vào bàn theo đúng vị trí của mình. Tuy nhiên, vẫn còn trống hai ghế, đó là của Giám đốc Công ty Ngọc Thảo I và Giám đốc Công ty Vận tải.

Đúng 8 giờ, Lê Minh từ phòng làm việc của mình đi sang phòng họp. Mọi người đứng dậy chào. Minh đứng vào vị trí của mình rồi khẽ hạ giọng:

- Mời các anh các chị ngồi.

Chờ mọi người yên vị, Minh nhìn vào hai chiếc ghế trống:

- Giám đốc Ngọc Thảo I và Công ty Vận tải đâu?

- Thưa anh, chưa thấy đến ạ - Một trợ lý báo cáo.

- Đã báo họp đến họ chưa?

- Dạ, báo rồi. Sáng nay còn gọi điện nhắc.

- Vắng họp lại không có lý do. Lạ nhỉ, hình như hai anh này chán làm giám đốc rồi. Cuối buổi họp, các anh các chị đề xuất, chọn cho tôi hai giám đốc mới. Hôm nay, tôi mời các anh các chị đến họp đột xuất cũng là để thông báo với mọi người về một số việc mới xảy ra ở Tổng công ty ta, mà cụ thể là ở Ngọc Thảo I - đó là việc anh Thái, phụ trách Văn phòng Tổng công ty và anh Quý ở Công ty Ngọc Thảo I đi chơi. Chẳng may gặp tên Long "xéch", người trước đây tôi đã cứu mang và nhận về làm ở

Công ty Ngọc Thảo I. Chả hiểu xô xát thế nào mà hấn bắn chết anh Thái. Vì sao chúng bắn nhau? Giữa chúng có mối quan hệ thế nào? Việc đó Cơ quan Công an sẽ điều tra làm rõ. Trong lúc này, tôi yêu cầu tất cả các anh các chị hãy bình tĩnh, không được bàn bạc, lời ra tiếng vào và đặc biệt tôi cấm tất cả trả lời phỏng vấn của các nhà báo về mọi công việc của công ty. Tôi nhắc lại: Tôi sẽ cho thôi việc ngay lập tức tất cả những ai, dù ở cương vị nào. Báo nào muốn phỏng vấn, xin cho câu hỏi, Chánh văn phòng Tổng công ty và các giám đốc sẽ bàn bạc cách trả lời, và trả lời bằng văn bản. Các anh, chị hãy cảnh giác với các nhà báo. Nếu họ xin quảng cáo... có thể cho; còn phỏng vấn... không thể. Hôm nay họp chỉ có vậy. Từ ngày mai, kế toán trưởng và giám đốc các bộ phận trực tiếp làm việc với tôi về kết quả kinh doanh và hướng kinh doanh cuối năm. Lịch làm việc do văn phòng sắp xếp và thông báo. Thôi, ta nghỉ.

Nói xong, Lê Minh đứng dậy. Giám đốc Công ty Minh Đức II là một phụ nữ đã cứng tuổi đứng lên nói rụt rè:

- Thưa anh, còn... còn việc...

- Việc gì? À quên, việc thay hai người vắng mặt chứ gì? Các vị định chọn ai nào?

Mọi người im lặng. Lê Minh lừ lừ nhìn, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu vì hình như anh ta muốn quên điều đã nói. Nữ Giám đốc Minh Đức II nhận ra điều đó, cô gờ bó:

- Thưa anh, từ trước đến nay, anh Lập Giám đốc Ngọc Thảo I và anh Tất Giám đốc Công ty vận tải đều là những cán bộ làm ăn nghiêm túc, kinh doanh giỏi, quản lý tốt! Hôm nay họ vắng mặt, có thể vì một lý do bất khả kháng nào đó... Đề nghị anh hãy cho anh em cơ hội để trình bày và nếu cần có thể phạt họ bằng kinh tế. Còn việc thay thế, theo em là không nên, nhất là trong lúc này.

Minh gật gù:

- Cô nói quả có lý. Thôi, ta cứ quyết định như vậy nhé.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng họp bật mở. Lập, Giám đốc Công ty Ngọc Thảo I và Tất, Giám đốc Công ty Vận tải lao vào. Lập hốt hải:

- Báo cáo... báo cáo Tổng giám đốc...!

Lê Minh hiểu ra ngay là có vấn đề nghiêm trọng, Minh giơ tay ngăn Lập:

- Từ từ rồi nói. Anh uống ngụm nước đã.

Minh nói với mọi người:

- Các anh chị cứ về đi.

Chờ mọi người ra hết. Minh hỏi:

- Nào, có việc gì, nói chậm chậm thôi. Trái đất chưa nổ tung đâu.

- Thưa anh... Thằng Quỳ đã lấy toàn bộ số đôla, vàng mà anh giao cho giữ rồi mượn xe của Công ty Vận tải trốn đâu mất rồi - Lập lắp bắp.

- Từ bao giờ?

- Nó lấy đêm qua. Sáng nay mới phát hiện ra.

- Sao nó có khóa và biết mã số két?

- Em không hiểu.  
- Vậy thì sao lại là nó?  
- Lúc nó xách túi tiền đi, bảo vệ hỏi, nó tát cho hai cái.

- Tổng số mất là bao nhiêu?  
- Ba trăm ngàn đôla và năm mươi cây vàng.  
- Chiếc xe nó đi là xe gì?  
- Xe Toyota Camry đời chín sáu - Giám đốc Vận tải nói.

- Các anh đã cho ai biết chưa?  
- Dạ chưa ạ!  
- Thế thì tốt. Mất tiền tức là chưa mất gì cả. Các anh tung người đi tìm xem nó ở đâu rồi báo cho tôi biết. Cấm có hành động gì đấy. Phải coi như không có chuyện gì xảy ra.

Khi mọi người về hết. Minh vào phòng đóng cửa lại rồi ngồi lặng đi và tự dần vặt mình: "Minh ơi là Minh, mỗi khi nhìn vào gương, mày vẫn tự vỗ ngực mà rằng " trên đời tao không phục ai bằng phục thằng trong gương" bởi mày tự cho là mày hiểu hết mọi sự đời. Mày vẫn tự cho là mày khôn ngoan, mày biết cách dùng người... Lẽ ra mày phải nhìn ra sự phản trắc của thằng con nuôi khi nó dám ra tay chỉ huy giết người mà đã từng có thời cho nó từng bát cơm nguội. Mày cứ tưởng rằng cho nó tiền, cho nó quyền lực là đã có thể thu phục nó. Nhưng hóa ra mày đã nhầm lẫn một cách hết sức ngớ ngẩn..."

Nghĩ đến số tiền mà Quý đã lấy mang đi, Lê Minh lo sợ toát mồ hôi. Không phải là vì ông ta tiếc

số tiền đó mà chính là trừ Lê Ngọc Hoàn và gã Giám đốc Lập ra thì không ai biết được đó là tiền có từ đâu. Nếu bây giờ công an bắt được thằng Quỳ và truy nguồn gốc số tiền thì thật là đại họa. Thật ra, ngoài những hoạt động kinh doanh, buôn lậu hàng điện tử và giúp Ly Cheng tẩy rửa tiền, Lê Minh còn có một đường dây buôn bán hê-rô-in. Hoàng Văn Tất, Giám đốc công ty vận tải là người chịu trách nhiệm chuyển hàng từ Lai Châu về, còn Lập chịu trách nhiệm tiêu thụ...

Nghĩ đến vậy, Minh vội gọi Tất và Lập đến. Nhìn thấy Lập mặt tái mét và nói năng chưa mạch lạc, Lê Minh an ủi:

- Đừng có cuống lên như thế. Liệu thằng Quỳ có biết tiền đó từ đâu ra không?

- Thưa anh, nó không thể biết được ạ.

- Lấy gì đảm bảo là nó không biết.

- Một lần nó tình cờ nhìn thấy em đếm tiền, nó hỏi sao lắm thế. Em bảo nó là tiền này bố mày giao cho tao giữ để những lúc cần chi là có ngay, chứ đem gửi ngân hàng, mỗi khi làm thủ tục rút tiền nhiều khê lắm. Em cũng nói thêm với nó nhiều khi cũng buôn bán đồ la.

- Cho ngưng tất cả lại. Báo lên Lai Châu là dưới này nóng lắm, không về du lịch được đâu. Bọn lái xe, thấy đũa nào chưa yên tâm lắm, cho chuyển việc khác hết.

Lát sau, Minh gọi điện thoại cho Cheng, nhưng người thưa máy lại là một cô nhân viên:

- Alô! Cô, làm ơn cho tôi gặp ông Cheng.

- Thưa ông, ông Cheng đã đi họp ngoài Móng Cái rồi.

- Thế à, tôi phải gọi điện thoại di động cho ông ấy vậy.

- Thưa ông, chắc là ông không gọi được đâu. Ông Cheng không dùng điện thoại di động nữa.

- Vậy hả, cảm ơn cô.

Lê Minh tỏ vẻ bức bối, gọi điện thoại di động cho Liên.

- Alô! Cô Liên phải không?

- Vâng, tôi đây. Xin lỗi, ai đầu dây ạ!

- Tôi Lê Minh đây. Tôi muốn gặp ông Cheng...

Một thoáng im lặng rồi Liên nói:

- Nửa giờ nữa anh gọi lại. Ông Cheng đang họp với một đoàn Thương mại Trung Hoa lục địa.

- Vâng, cảm ơn cô.

Cheng thực ra chả họp hành gì cả mà đang nằm trên ghế xích đu đọc báo. Hóa ra là hai người đi Móng Cái nghỉ mát.

Cheng bảo Liên:

- Ai gọi đấy!

- Ông Lê Minh. Em bảo ông ấy nửa giờ nữa gọi lại.

- Tình hình của ông ta đang có rất nhiều vấn đề sau cái chết của thằng Thái. Rất có thể thằng Quý có liên đới đến cái chết của tên Thái và có quan hệ với thằng Long. Có trời mà biết thằng Long sẽ khai ra những gì. Em nhận xét thế nào về ông Lê Minh?

- Ông ta vừa muốn làm "cổ cồn trắng" nhưng lại đang là "cổ cồn đen"!

- Ha ha! Em thật có con mắt tinh đời. Anh không tin là Lê Minh có thể tồn tại lâu vì hệ thống an ninh của Việt Nam sẽ không bao giờ cho phép những loại "cổ cồn" dù đen hay trắng sống được. Dù sao thì mình cũng phải cảm ơn anh ta. Hắn đã giúp mình tẩy được hơn chục triệu đôla trong hai năm. Con số đó không tồi chứ nhỉ?

Lại có tiếng chuông điện thoại di động. Biết là Minh gọi, Liên chuyển ngay cho Cheng:

- Ông Cheng à, ông đi nghỉ mát hôm nào về?

- Bốn ngày nữa, tôi đi làm chứ có đi nghỉ mát đâu.

- Đi làm mà có bà phó bên cạnh thì coi như nghỉ còn gì. Tôi muốn ông về sớm để chúng ta làm lễ khởi công khu du lịch Hòn Ngọc.

- Các thủ tục xong hết chưa?

- Xong rồi. Tôi cũng đã mời được một số quan chức cao cấp trên Chính phủ, Bộ Kế hoạch - Đầu tư xuống. Ông nên mời Bộ Du lịch Đài Loan cử người sang.

- Được. Rất tốt. Tôi sẽ về sớm. Anh cứ chuẩn bị cho tốt.

- Còn chuyện này, việc cho thằng Quý đi Đài Loan không cần nữa ông ạ. Tôi đã có cách rồi!

- Tùy ông thôi! Ông nên thận trọng - Nói rồi Cheng cúp máy.

Quay sang Liên, Cheng hỏi:

- Tay này có cách gì xử lý thằng con nuôi nhỉ?  
Hay là nó biến khỏi Trái Đất rồi.

Liên sững người và nhìn Cheng hết sức ngạc nhiên.

- Sao, em sợ à? Loại người như Lê Minh, anh ta có thể dám giết cả bố để nếu như ông ấy cản trở công việc của anh ta. Con nuôi thì... con nào nuôi mà chả thịt được.

\*

Tường đang chỉ huy sắp xếp lại cửa hàng bán điện tử, điện lạnh thì Đức đến:

- Chào anh, đơn vị em được duyệt cho mua hai cái điều hòa. Anh cho báo giá mấy loại được không?

- Cậu vào văn phòng, tôi sẽ bảo nhân viên làm báo giá cho.

Nói rồi, Tường đi trước, Đức đi sau. Một nhân viên nam đứng bên cạnh chiếc điều hòa nhìn theo hai người một cách tò mò. Đức nói đủ cho Tường nghe:

- Cơ sở cho em biết, thằng Quỳ đã cuốn tiền của bố nó để ở chỗ tay Lập, Giám đốc Ngọc Thảo I trốn đi rồi. Ba trăm ngàn đôla và năm chục cây vàng đây là số tiền không nằm trong hệ thống kế toán của công ty. Có điều lạ là hắn im như thóc.

- Con nuôi lấy tiền của bố trốn đi, chả im đi lại còn làm ầm lên sao?

- Nhưng sao lại trốn?



- Thăng Quý cảm thấy thế nào công an cũng sờ đến gáy, cho nên hấn "tẩu vi thượng sách".

- Liệu có phải Lê Minh bố trí cho hấn trốn không? Như thế là có chuyện rồi đấy. Các cậu gọi mọi người đến quán cà phê họp ngay. Mời cả anh Đắc nữa.

Vào văn phòng, Tường bảo một nhân viên:

- Em làm báo giá cho anh Đức, anh ấy ở công an tỉnh đấy.

Lấy báo giá xong, Đức ra về. Tường đưa cho anh hai tấm ảnh:

- Lát nữa xuống, cậu nói chuyện linh tinh với thằng nhân viên mới của tôi và cứ nói là cảnh sát điều tra. Ảnh của nó và một tên nữa đây. Cậu nhờ bên hồ sơ tìm xem tung tích nó ở đâu.

Đức xuống gian hàng, gọi gã nhân viên đáng nghi:

- Này, mấy loại điều hòa này, theo chú mày, thứ nào hay - Đức chìa cho nó xem tờ báo giá.

- Thưa... Loại nào cũng được, nhưng theo em lắp loại LG của liên doanh Việt Nam - Hàn Quốc, vừa rẻ, vừa có chế độ bảo hành.

- Thế còn của Nhật?

- Giá không đắt hơn là bao nhưng chế độ bảo hành kém.

- Thôi được, chú cứ chọn cho anh. Cảnh sát Điều tra lắp điều hòa mà không mát là chú mày đến mà quạt hâu đấy. Chiều chú cho chở máy đến, lắp đặt luôn.

Đức nói với giọng ngất ngưỡng rồi ra về. Gã bán hàng đã kín đáo ghi tên anh vào sổ tay và ghi cả ngày giờ cẩn thận.

\*

Tại cảng Tân Phú. Phụng Lân, Đội trưởng Đội Chống buôn lậu của Hải quan cảng Tân Phú đang ngồi gác chân lên ghế coi tivi. Đồng hồ đã chỉ năm giờ ba mươi chiều.

Một cán bộ hải quan mang quyển sổ tay vào. Vẫn không đổi tư thế ngồi, Lân hỏi:

- Mấy hôm nay ít hàng quá hả?

-Thưa anh vâng ạ. Ngày hôm nay chỉ giải phóng được ba mươi "công", trong đó có mười "công" loại bốn mươi phút và hai chục "công" loại ba mươi phút.

- Có hàng nào quan trọng không?

- Ngoài năm "công" của Tổng công ty Minh Đức nhập máy nông ngư cơ, còn lại hầu hết là hàng của khu chế xuất. Báo cáo anh, bọn Công ty Xuất nhập khẩu số 4 biết điều rồi ạ.

- Tốt, cũng phải làm cho chúng biết là đừng có qua mặt. Thế năm "công" của Minh Đức vẫn giao cho tổ 1 làm thủ tục đấy chứ?

- Vâng ạ. Tổng số hôm nay thu được là bảy chục triệu.

- Lần này để vào quỹ đội hai chục triệu, còn lại cứ chia như cũ.

Nhân viên hải quan kia lấy máy tính bấm rồi bảo:

- Thừa anh, của anh đây ạ - Anh ta đưa cho Lân một cọc tiền 50.000đ. Lân không cần đếm, ném ngay vào ngăn kéo.

Khi nhân viên hải quan kia đi khuất, Lân mở tủ sắt ném số tiền mới nhận vào đó. Trong tủ đã có khá nhiều tiền vứt lộn xộn; có một khẩu súng ngắn, khoá số 8... Lân gật gù có vẻ hài lòng rồi đến nhắc máy điện thoại gọi cho trực ban:

- Trình sát cho biết tối nay có hai thuyền lớn chở hàng lậu từ Móng Cái về phao số 0. Chuẩn bị tàu, phương tiện và huy động toàn đội 2 đi.

Từ đầu dây đang kia có tiếng hỏi lại:

- Báo cáo thủ trưởng, mấy giờ xuất phát ạ.

- Bảy giờ tối tập trung quân. Nói bộ phận hậu cần lo ăn đêm cho anh em. Nhớ mang theo cả súng AK và lựu đạn cay.

Có tiếng chuông điện thoại di động. Lân hồ hững nghe:

- Báo cáo anh, bọn em ở tổ 1 đang đi áp tải hàng của Minh Đức - Cảnh sát Kinh tế chặn đường và đưa hết về công an tỉnh.

- Hàng gì vậy? - Lân hỏi lại.

- Trong Invois là máy nông-ngư-cơ.

- Thì từ xưa đến nay bao giờ chả là máy nông-ngư-cơ.

- Gọi cho ông Lê Minh. Phải tạo điều kiện cho cảnh sát làm việc. Cho tôi nói chuyện với anh phụ trách tổ Cảnh sát Kinh tế... Alô, anh Tiến à! Vâng tôi Lân đây. Bọn tôi cũng nghe xì xèo là lão Lê Minh

hay trộn hàng... anh kiểm tra kỹ hộ và cứ thẳng tay mà làm. May quá, quân tôi chưa làm thủ tục!

Lân buông máy cười phá lên rồi gọi cho Lê Minh:

- Ông Minh à, Cảnh sát Kinh tế đã áp giải năm côngtenơ của ông về trụ sở rồi. Ông nên đến và kéo thêm mấy tay phóng viên nữa, gọi cả truyền hình thì tốt hơn.

\*

Năm chiếc xe chở côngtenơ từ cảng Tân Phú đi về kho hàng của Minh Đức đang trên đường thì bị một tổ Cảnh sát Giao thông ra hiệu lệnh dừng lại. Ngay sau đó, một xe U-oát chở các cán bộ Phòng Cảnh sát Kinh tế đến và đọc lệnh khám hàng. Một nhân viên của Minh Đức phân trần:

- Báo cáo các anh, em đảm bảo đây là hàng máy nông-ngư-cơ loại miễn thuế...

- Yêu cầu các anh chấp hành lệnh khám của Phó chủ tịch tỉnh- Một thượng úy cảnh sát nói - Các đồng chí, bây giờ dẫn tất cả đoàn xe về Chi cục Quản lý thị trường.

Thế rồi chiếc xe cảnh sát dẫn đường. Năm xe côngtenơ theo sau và xe Cảnh sát Kinh tế khóa đuôi. Xe về đến sân của Chi cục Quản lý thị trường thì đã thấy các nhà báo châu chực ở cửa. Đèn chụp ảnh lóe nháy nháy; mấy nhân viên hải quan bị phỏng vắn ngay nhưng họ từ chối không chịu trả lời. Các thủ tục khám chuẩn bị xong. Giám đốc

Công an tỉnh Trần Phúc, Phó giám đốc Hoàng Văn Trung, Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế cũng có mặt... Một chiếc xe Mercedes lao thẳng vào trong sân. Lê Ngọc Hoàn, trợ lý của Lê Minh oai vệ bước xuống và đến thẳng chỗ mọi người đang chờ làm thủ tục khám. Các phóng viên xô đến phỏng vấn.

- Thưa ông trợ lý Tổng giám đốc. Ông có thể khẳng định trong các côngtenơ này là máy nông-ngư-cơ?

- Tôi khẳng định một trăm phần trăm.

- Vậy sao Cảnh sát Kinh tế lại chặn giữ và có lệnh khám.

- Tôi không biết cảnh sát nhận thông tin từ đâu. Tuy nhiên, tôi rất phản đối việc khám xét tùy tiện, vô cớ này. Nếu chúng tôi chở hàng lậu, xin các nhà báo cứ lên tiếng và chúng tôi xin chịu tội trước pháp luật. Còn nếu không, chỉ xin các báo đừng có sợ mấy ông công an mà không dám bảo vệ người lương thiện. Hàng máy nông-ngư-cơ là loại hàng thuế suất bằng không, chúng tôi đã thông báo là tặng hơn nửa số máy này cho hợp tác xã nghề cá của tỉnh nhà. Dự kiến sáng ngày mai sẽ giao hàng để bà con kịp lắp vào thuyền, chuẩn bị cho vụ cá sắp tới.

Rồi ngừng một lát, trợ lý Hoàn nói rất hùng hồn:

- Chúng tôi mong các nhà báo hãy có tiếng nói trung thực.

Thế rồi lần lượt từng chiếc côngtenơ được mở niêm phong và hàng hóa được dỡ xuống.

Tất cả đều là máy cày mini, máy gặt đập; động cơ tàu biển loại nhỏ; máy làm cỏ v.v... Tuyệt nhiên không thấy có một thứ hàng nào ngoài danh mục. Một sự lúng túng, ngượng ngùng hiện lên trên các khuôn mặt cảnh sát... Giám đốc Công an tỉnh Trần Phúc bực ra mặt. Ông nói với Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế:

- Ngày mai sẽ loạn cả tỉnh lên cho mà xem. Chưa biết chừng, tay Lê Minh sẽ ăn vạ lên tận Chính phủ ấy chứ.

- Báo cáo thủ trưởng- Trung tá, Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế mặt tái nhợt, nổi run run - Tôi có lỗi. Tôi xin nhận khuyết điểm. Chỉ có điều lạ là hàng chắc chắn đã lên tàu, nhổ neo rồi, vậy mà sao lại thế được.

- Tàu về có đúng lịch không?

- Dạ, chậm một ngày rưỡi."

- Vì sao chậm?

- Nghe nói là tránh bão.

- Hừ, mấy ngày vừa rồi, làm gì có bão gió ở khu vực biển Đông. Vậy đồng chí có nghĩ tới khả năng là do thông tin bị rò rỉ, chúng đã đổi hàng không. Thôi, đồng chí cho trình sát thật kỹ và cho người đến xin lỗi Lê Minh.

\*

Quả nhiên, sáng hôm sau, hàng loạt tờ báo đã lên tiếng chỉ trích Công an tỉnh là đã "hành doanh nghiệp". Lê Minh xem các bài báo đó với vẻ đặc chí...

Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế cùng hai sĩ quan nữa đến gặp Lê Minh nhằm giải thích sự việc hôm qua và xin lỗi, nhưng Minh không gặp, lấy cớ là bận.

\*

Tại phòng họp của Ban giám đốc, có Tường, Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế, điều tra viên Đức và Giám đốc Trần Phúc.

- Các anh thật thà quá - Tường nói - Tôi phải mất rất nhiều thời gian tìm hiểu mới biết các phương thức nhập hàng lậu của Lê Minh. Tôi đang định làm báo cáo gửi Ban giám đốc thì xảy ra chuyện này.

Phương pháp, thủ đoạn của hắn là thế này. Đầu tiên là chúng ký nhập hàng máy nông-ngư-cơ và sau đó thuê một công ty xuất nhập khẩu ở tỉnh nào đó nhập ủy thác. Thế rồi chúng làm hai vận đơn. Một vận đơn là máy nông-ngư-cơ và một vận đơn là hàng điện máy, điện tử. Khi hàng về, lợi dụng chủ trương cho kiểm hóa tại địa phương để tránh ùn tắc tại cảng, công ty được ủy thác nhập đó sẽ làm thủ tục đưa hàng về tỉnh để kiểm hóa; dĩ nhiên là có cán bộ hải quan đi áp giải. Số nhân viên hải quan này được chúng nuôi nấng tử tế. Về đến tỉnh hoặc đưa vào một kho nào đó, chúng cho nhân viên hải quan nghỉ ngơi, dùng rượu, dùng gái khiến các nhân viên chỉ còn biết lú lẫn trong khách sạn.

Bên ngoài, bọn bảo vệ của công ty sẽ cắt niêm phong, sau đó chuyển hết hàng điện tử xuống và

bỏ mấy chiếc máy cày lên... cho lắp niêm phong giả do chúng chế tạo vào. Thế rồi sáng hôm sau, số nhân viên kia mắt nhắm mắt mở niêm phong và làm thủ tục kiểm hóa ngay. Trong trường hợp không làm được như vậy ví dụ như có nhân viên hải quan mới, chưa "vào cạ " thì chúng sẽ thỏa thuận bằng tiền. Nói chung là mua chuộc đám nhân viên kiểm hóa này không khó.

Trong trường hợp bị phát giác ngay tại cảng thì chúng sẽ đưa bộ vận đơn hàng điện máy ra và chịu nộp phạt, hoặc chủ hàng từ Singapore, Đài Loan... sẽ có điện gửi, báo là nhầm hàng xin cho tái xuất và nộp phạt. Tất nhiên, để làm được điều đó thì chúng phải có sự đồng lõa giúp sức của Đội Chống buôn lậu I mà chủ yếu là từ Phùng Lân. Phùng Lân đã nhận với Lê Minh là mỗi côngtenơ loại 40 phít là 1.500 USD, loại 30 phít là 1.000 USD... trong đó chở bom nguyên tử hay đất sét thì cũng mặc. Trong trường hợp vừa rồi, theo tôi đoán là các anh đã để lộ thông tin. Lê Minh biết là công an sẽ chặn khám nên hắn đã cho chủ hàng quay tàu trở về, đổi hàng điện tử sang hàng máy nông-ngư-cơ. Vì vậy tàu mới về chậm một ngày rưỡi. Lê Minh vừa cho găm hàng lại, không bán, chúng tỏ sắp tới, chúng không nhập hàng về - hay nói cách khác - chúng bắt đầu nằm im thở khê.

- Vậy muốn lật được mặt nạ của hắn cần phải làm thế nào?



- Rất dễ mà cũng rất khó. Chỉ cần kiểm tra xem hàng máy nông-ngư-cơ hán nhập về đã bán cho ai? Tiền thu được bao nhiêu? Thanh toán cho chủ hàng thế nào? Rồi kiểm tra qua các L/C. Tuy nhiên, cái khó là làm thế nào để kiểm tra được. Lê Minh rất có thế lực... thế nào vài ngày nữa cũng có ông này ông khác ở tỉnh đòi cách chức anh cho mà xem. Chúng ta hiện nay chưa có đủ sức để kiểm tra kinh tế Lê Minh bởi lẽ những chứng cứ về hoạt động phạm tội của hán còn quá mỏng.

Giám đốc Trần Phúc dăm chiêu:

- Chả lẽ cứ để tên "cổ cồn trắng" này hoạt động mãi ư?

- Báo cáo Giám đốc, có điểm đột phá đây ạ.

- Theo đồng chí, bắt đầu từ đâu?

- Bắt đầu từ thằng Quỳ.

- Tôi cũng có tính như vậy, nhưng nó đã đi mất từ mấy ngày rồi.

- Theo tôi, thằng Quỳ bỏ trốn có thể là có hai lý do: Thứ nhất, hán sợ công an sẽ bắt hán về tội liên quan đến việc Long "xéch". Hán đoán chắc là Long "xéch" sẽ khai về hán trong việc giết Oanh "sói". Lý do thứ hai là nó sợ chính bố nuôi nó sẽ cho nó đi... suốt để nó im đi. Trên Phòng Xuất nhập cảnh đã nhận được đơn xin cấp hộ chiếu của nó... Người đứng ra "chạy" thủ tục cho nó đi là anh Cường nhà mình. Thằng Quỳ biết hơn ai hết là nếu nó sang Đài Loan thì dễ có đi mà không có về. Vì

thế chỉ có cách bắt được thằng Quỳ thì mới tìm ra được sự thật.

\*

Tại sân bay Nội Bài. Một buổi sớm, mấy anh bảo vệ bãi xe đi quanh khu vực đỗ xe. Trong bãi xe ấy có một chiếc Toyota mang biển số tư nhân, bụi phủ mờ hết kính chắn gió. Một anh dừng lại bên chiếc xe:

- Quái lạ, chiếc xe này của ai mà để đây mấy ngày rồi.

Một anh nói:

- Có khi phải đến bốn ngày rồi. Thử tra sổ xem có khách nào ký gửi lâu không?

Họ ra vọng gác và hỏi người theo dõi, đó là một phụ nữ đã cứng tuổi. Chị ta xem hồi lâu rồi lắc đầu:

- Không có ai gửi,

Thế rồi chỉ một loáng sau, câu chuyện có ai đó vứt ô tô ở sân bay đã lan khắp nơi: Cánh tài xế lái xe taxi đồn đến, dòm ngó. Có một anh lái taxi ngắm rất kỹ chiếc xe rồi kêu lên:

- Tớ nhớ rồi, cách đây ba... không bốn ngày, đúng rồi, buổi sáng, khoảng 8 giờ. Khi bắt đầu làm thủ tục cho chuyến bay VN229 đi thành phố Hồ Chí Minh, tớ chở hai khách đến. Lúc ra đây ngồi gặm bánh mì thì chiếc xe này tới. Có ba thằng, chỉ trên dưới ba mươi tuổi... Chúng nó mang hai túi du lịch, một thằng balô, một thằng lái xe thì kéo chiếc vali khá to. Chúng đi vào quầy làm thủ tục.

- Ôi dào, thế là lại dám con ông to bà lớn đi du lịch rồi. Bọn con nhà giàu mà bố mẹ nó đi cướp được tiền của dân, một chiếc xe chứ mười chiếc vút thế này nó cũng cóc cần.

- Thôi các ông cứ báo cáo cho an ninh sân bay.... Nếu là xe chúng để đây vài ngày nữa từ Sài Gòn bay ra rồi đi thì không sao. Nhỡ là xe... xe có bom, mà ngày mai nghe nói có đoàn nào của Mỹ sang...!

Anh ta nói đến thế rồi bỏ lửng. Mọi người lảng ngay.

Thế rồi bằng máy bộ đàm, các nhân viên bảo vệ gọi điện cho an ninh sân bay và một chiếc xe kéo được điều đến. Họ kéo chiếc xe đó ra một bãi xe.

\*

Lê Minh ngồi trong phòng làm việc, trên bàn, một chồng những kế hoạch xây dựng khu dân cư mới, khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc, rồi những hợp đồng kinh tế... đang chờ xét duyệt. Nhưng lúc này, Lê Minh chẳng còn bụng dạ nào mà xem xét nữa. Từ hôm thằng Quỳ cuôm tiền bỏ trốn, Lê Minh luôn có cảm giác buốt lạnh xương sống khi nghĩ đến cảnh vào một lúc nào đó, thằng Quỳ được các cảnh sát dẫn về đây... Trong lúc ăn, trong lúc ngủ và kể cả trong lúc nằm bên cạnh những đứa con gái xinh như mộng, Lê Minh vẫn bị ám ảnh về chuyện thằng Quỳ. Tuy đã dùng mọi thứ thuốc bổ, thuốc ngủ và cố gắng giữ sự bình thản nhưng trên gương mặt vẫn luôn phảng phất một nỗi lo lắng, sợ hãi mơ hồ. Trọ lý

giám đốc Vương Văn Lý, với nét mặt phờ phạc, mệt mỏi, thất thểu bước vào, Minh hỏi ngay

- Có tin gì về nó không?

- Báo cáo anh, bắt tin ạ.

- Theo cậu, nó sẽ đi đâu?

- Rất có thể nó đi Vũng Tàu bởi vì trong đó hiện nay vẫn còn hai thằng đệ tử của mụ Oanh ngày xưa nghe nói đang làm ăn khấm khá. Đó là thằng Tăng "phò" và thằng Tú "béo". Tăng "phò" đang làm bảo kê cho một chục nhà hàng, vũ trường, khách sạn ngày xưa, thằng Quỳ vẫn đi với Tăng và Tú "béo".

- Thế tại sao cậu không vào đó?

- Dạ, mấy hôm vừa rồi, em thăm quanh khu vực Hà Nội, Hải Phòng.

Đúng lúc đó, trợ lý Lê Ngọc Hoàn xông xộc bước vào:

- Thưa anh, đã tìm thấy chiếc xe ô tô ạ.

- Nó ở đâu?

- Ở sân bay Nội Bài ạ.

Lý vỗ bàn:

- Đúng rồi, thế thì đúng là chúng nó chạy vào Vũng Tàu hoặc thành phố Hồ Chí Minh rồi. Anh cho em đi vào tìm nó.

Lê Minh dặn:

- Cậu vào trong đó đi. Tôi sẽ gọi điện nhờ Năm Cam giúp đỡ. Nếu thấy nó thì tuyệt đối không được manh động và cố dừng để cho nó trốn. Còn Hoàn, anh cứ cho người đi tìm ở các nơi khác

một cách lộ liễu, nghĩa là nhờ quân của Phòng Cảnh sát Hình sự.

\*

Trong lúc quân của Lê Minh và cả một số trình sát hình sự đi tìm Quỳ ở các tỉnh phía Nam thì không thể nào ngờ được là Quỳ và hai tên đồng bọn lại đi trốn ở Lào Cai.

Vốn là kẻ mưu mẹo và quá biết những thủ đoạn tàn độc thâm hiểm của Lê Minh nên Quỳ quyết định phải chuồn ngay ra khỏi vòng tay của ông bố nuôi mà hắn đã gắn bó hơn mười lăm năm trời. Quỳ cũng biết chắc là một khi Long "xéch" bị bắt lại thì thế nào cũng khai ra việc hắn và Thái chủ mưu giết Oanh và Thắng "trố". Còn trong trường hợp nếu không bị cảnh sát bắt mà Lê Minh thấy có nguy cơ bị bại lộ, hắn lão ta cũng không để cho hắn bị bắt. Ngay hôm Lê Minh nói với Quỳ là phải đi Đài Loan, hắn đã lờ mờ hiểu ra ý định của ông bố nuôi:

- Quỳ ạ, bố đã bàn với ông Cheng rồi. Con phải sang Đài Loan vài tháng, khi nào tình hình ổn rồi thì lại quay về.

- Con ngại sang đó một mình lắm. Con không thích Đài Loan, bố cho con đi Thái Lan.

- Bây giờ không phải là lúc thích hay không mà phải kiếm nơi an toàn để ẩn. Mày sang Đài Loan, sau đó đi Canada. Ông Cheng sẽ lo cho mày toàn bộ. Ngày mai, bố mở cho mày một tài khoản khoảng một trăm ngàn đôla, làm thẻ tín dụng...

Thế là tha hồ đi. Chỉ có điều là phải chi tiêu tiết kiệm. Thôi việc cụ thể ta sẽ bàn sau.

Quỳ hoàn toàn không tin vào sự hào phóng của Lê Minh bởi hắn quá biết tính keo kiệt của bố nuôi. Nhưng nếu chỉ keo kiệt không thôi thì chả đáng ngại, đằng này Lê Minh còn là người rất nham hiểm. Chả thế mà có lần hắn và Thái ngồi nói chuyện với nhau, bàn về bố nuôi, Thái đã bảo nếu Việt Nam mở cuộc thi "ném đá giấu tay" thì Lê Minh sẽ chiếm ngôi vô địch. Một bài học nhõn tiền là cái chết của Oanh... Chính vì thế, cảnh giác với ông bố nuôi là không bao giờ thừa. Và lại, ở Việt Nam, còn có chiến hữu, chứ sang nước ngoài, thân cô, thế cô, chỉ cần kẻ nào đó bỏ ra vài ngàn đôla thì sẵn sàng có bọn sát thủ ra tay... Quỳ nghĩ vậy và quyết định trốn và nghĩ đến ngay hai tên đã bắn Oanh "sói". Hai tên đó một thằng là Tùng có có mái tóc nhuộm hung hung; còn một gã tên là Huy. Sau vụ giết Oanh, Tùng và Huy được thưởng mỗi đứa 20 triệu. Chúng dùng tiền đó thuê một cửa hàng để rửa xe máy. Ngoài việc rửa xe, chúng còn tiêu thụ đồ ăn cắp.

Quỳ tìm đến gặp Tùng và Huy. Ba đứa kéo nhau đến một quán cà phê. Quỳ nói cho cả bọn biết tình hình:

- Cái hôm bọn mình thanh toán con Oanh, không ngờ lại có một thằng biết mặt anh - đó là Thắng "trố". Mình cũng biết điều với nó, nhưng thằng này ăn bẩn quá, cứ thấy bỏ thì đào mả. Bọn tao phải nhờ thằng Long "xéch" làm cầu và khử nó

đi. Sau thằng Long bị bắt rồi trốn trại, vụ nó rách bụng để trốn chúng mày biết chứ gì? Nó bắn chết thằng Thái rồi ra đầu thú và khai hết. Theo tin bố tao nắm được qua Cảnh sát Hình sự, thì Cảnh sát Điều tra sẽ lập lại chuyên án, điều tra vụ con Oanh. Như vậy thế nào bọn mình cũng bị lừa vào rọ. Theo tao chỉ còn mỗi cách là anh em mình chuồn trước.

Tùng run run hỏi:

- Nhưng chuồn đi đâu bây giờ. Lấy gì mà sống?

- Hay bọn mình vào thành phố Hồ Chí Minh, ở đó nhộm nhoạm hơn, và có xuống Vũng Tàu cũng dễ. Dưới đó còn đám Tăng "phò", Tý "béo".

Quỳ gạt đi:

- Tao rất biết võ của công an. Để tìm tao, bao giờ họ cũng phải lần đến những chỗ mà tao có quan hệ. Tao tính cả rồi. Tiền thì không ngại... nhưng lần đi đâu cho an toàn nhất?

Huy suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Anh có khoảng bao nhiêu?

- Mày hỏi để làm gì?

- Cần phải biết có bao nhiêu tiền thì mới tính là nên đi đâu.

- Nuôi chúng mày mười năm không hết tiền.

- Thế thì tốt. Theo em, ta đi Lào Cai hay Lạng Sơn. Em có bà chị họ trên Lào Cai, cũng là dân buôn lậu, lại chuyên đưa người qua biên giới! Bà ấy nhiều lần nhắc em lên cai quản hộ hai cái nhà nghỉ.

- Liệu bây giờ bà ấy còn nhận không?

- Còn. Chồng mới bị bắt "nhập kho" về tội buôn lậu xe máy, nhà neo người lắm.

- Mày hỏi bà ấy ngay, chỉ cần nói là mình mày lên thôi và nói là xin góp vốn một trăm triệu để cùng làm ăn. Tao muốn chúng mày nghĩ kỹ đi. Nếu có gan thì đi cùng tao, còn nếu không, tao đi một mình.

- Bọn em nghe theo anh. Anh cứ yên tâm. Chúng em sẽ đi cùng anh.

- Thế thì tốt. Bây giờ chúng mày thu xếp tiền nong, giao cửa hàng cho thằng nào đó cai quản giúp trong vài tháng. Cứ nói là đi Sài Gòn... Kế hoạch tiếp theo, tao sẽ nói cho chúng mày biết.

Thế rồi hai đêm sau, Quỳ đến ngủ ở Văn phòng Công ty Ngọc Thảo I.

Bấy lâu nay, vì Quỳ là con nuôi lại được Lê Minh rất tin cậy cho nên các giám đốc ai cũng sợ Quỳ. Chính vì thế mà không có giám đốc nào dám lạnh nhạt với hắn. Thậm chí hắn thích ngủ ở văn phòng công ty nào thì ngủ và nhiều khi đi nhậu nhẹt, chơi gái rồi đem hóa đơn về nhờ họ thanh toán.

Lần này khi thấy Quỳ uống rượu đã say khướt rồi đến Văn phòng Giám đốc Ngọc Thảo I, Lập cũng không lấy làm lạ:

- Chú mày cứ ngủ ở phòng làm việc của anh. Nhưng không được đưa gái vào, làm uế tạp chỗ làm đấy nhé.

- Yên tâm đi. Thiếu gì khách sạn, nhà hàng... mà phải đưa gái về đây.



Quỳ ngủ lại vì hấn biết trong phòng Giám đốc có một két rất lớn. Đây là nơi cất giấu tiền cho Lê Minh. Chìa khóa két Lập giấu trong ngăn kéo bàn và mật mã mở khóa số thì Quỳ biết là trong một quyển sổ. Quỳ biết kho tiền này cũng là nhờ một sự tình cờ. Lần ấy, khi đã quá nửa đêm, hấn đi uống rượu với mấy ả cave ở vũ trường về và vào thẳng văn phòng của Lập để ngủ. Hấn thấy đèn sáng liền mở cửa vào. Hấn sững người khi thấy Lập đang ngồi đếm từng xấp đô la. Nhìn số tiền xếp thành từng cọc trên giường, Quỳ hoa mắt. Sau một thoáng lúng túng, Lập bảo:

- Mày nhìn gì mà ghê thế? Tiền bố mày gửi tao giữ hộ đấy.

- Sao lắm tiền thế, mà tiền này là từ nguồn nào?

- Từ đủ các nguồn thu. Thế mày tưởng có đồng nào cũng đem gửi kho bạc à. Giàu quá cũng chết đấy cháu ạ.

Lúc ấy, Quỳ say quá nên cũng không hỏi nữa và lăn ra ngủ. Nhưng khi tỉnh giấc, Quỳ cứ bị đồng đô la ám ảnh và hấn hoàn toàn không tin rằng đó là tiền thu được từ những hoạt động kinh doanh đơn thuần, và cũng không tin là Lê Minh giao cho Lập giữ tiền là để che giấu cái sự giàu có... Thế rồi Quỳ để ý tìm hiểu xem tại sao lại có nguồn tiền đó và cái ước muốn sẽ làm chủ được số tiền đó ngày càng cháy bỏng trong hấn. Ước muốn đó càng lớn khi Quỳ biết đây là tiền từ buôn bán ma túy. Khi nắm được bí

mật này, Quý càng thấy sợ ông bố nuôi. Còn để biết được mật mã mở khóa số, Quý cho gã nhân viên kỹ thuật của cửa hàng chuyên bán két bạc hai triệu đồng và hắn đã cho Quý những số mà nhà sản xuất đã gài đặt, cũng như cách dò số mới...

Nửa đêm, Quý thức dậy. Hắn lấy trong người ra một chùm chìa khóa có đến hàng chục cái. Hóa ra đó là khóa tủ của văn phòng công ty. Hắn đã tìm cách ăn cắp mẫu từ lâu. Quý mở được ngăn kéo, hắn lấy khóa két và lấy được quyển sổ, ghi số tiền mà Minh giao cho Lập giữ, cũng như tiền đã chi tiêu, trong đó có ghi số mật mã: 50-50-50.25.25.70. Quý mở két, lấy hết tiền, vàng cho vào chiếc cặp có khóa số của Lập. Rồi hắn khóa két lại, cho chìa vào chỗ cũ. Xong rồi hắn còn cẩn thận lấy khăn lau hết dấu vân tay trên các chỗ có thể lưu lại dấu tay. Trời vừa sáng, hắn gọi taxi đến và đi tới Công ty Vận tải. Hắn bảo nhân viên bảo vệ:

- Mày nói với ông Tất là tao mượn xe đi có việc nhé.

Nói rồi hắn lấy chiếc xe Camry đi và đến đón Tùng, Huy. Chúng chạy thẳng ra sân bay, để xe ở bãi, lên quầy làm thủ tục... nhưng rồi lảng ra và mỗi đứa một ngả. Chúng đi xe ôm, và lần lượt tập kết ở thị trấn Phúc Yên. Rồi chúng đi tàu hỏa lên Lào Cai... Bà chị họ của Huy thật không mong gì hơn khi thằng em lên xin "góp vốn" làm ăn. Chị ta giao cho Huy trông coi nhà nghỉ Việt - Trung. Quý cũng

nhANH chóng tìm được một nhà nghỉ đang làm ăn thua lỗ và thuê lại. Mọi thủ tục giấy tờ, đăng ký kinh doanh vẫn là của một cán bộ công an đã nghỉ hưu, nhưng Quỳ sẽ điều hành toàn bộ. Mỗi tháng nộp cho ông chủ năm triệu đồng.

\*

Tại phòng họp của Giám đốc Công an tỉnh. Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Vũ Văn Đắc cùng Vũ Mạnh Tường và hai điều tra viên báo cáo một số công việc đã làm với Giám đốc.

Trưởng phòng Đắc:

- Báo cáo anh. Đã xác minh toàn bộ danh sách hành khách đi thành phố Hồ Chí Minh và tất cả các tuyến nội địa trong hai ngày, thì đều không có hành khách nào tên là Quỳ. Qua điều tra và đặc biệt là gặp được một số nhân chứng là lái xe taxi, xe ôm, họ cho biết là nhóm này có ba tên. Sau khi đoán rằng chúng đi ô tô đến sân bay để đánh lạc hướng và sau đó chúng đi hướng khác, chúng tôi cho rà soát toàn bộ đội quân xe ôm ở sân bay và có 3 người nói rằng sáng hôm đó, họ được khách thuê chở đi Phúc Yên. Một người đã chở tên có vali khá to; một người chở tên có balô... Đến Phúc Yên thì không biết số người này đi đâu mất.

Giám đốc Trần Phúc:

- Công an thành phố Hồ Chí Minh, Bà Rịa - Vũng Tàu, Đồng Nai, Hải Phòng... đã điện cho biết là không phát hiện ra đối tượng lạ nào đến với các

đối tượng đã từng nằm trong băng của Oanh "sói", Tiên "chỉ".

Giám đốc ngừng một lát rồi nói về quả quyết:

- Rõ ràng kẻ chủ mưu giết Oanh "sói" là một tên rất có thủ đoạn. Hắn biết cách ẩn mình vì thế có khả năng những tên đi bắn cũng nhận lệnh qua bọn khác. Kẻ vạch kế hoạch và tổ chức thực hiện không ai khác là thằng Quý và Thái. Việc thằng Quý bỏ trốn chứng tỏ hắn và kẻ chủ mưu có mẫu thuẫn. Vì vậy, nếu bắt được Quý thì sẽ ra được kẻ đầu sỏ. Hôm nay đây, tôi cũng thông báo cho các đồng chí một việc liên quan đến nội bộ. Tuy chưa có kết luận rõ ràng nhưng chúng ta không thể không đặt dấu hỏi - Đó là trường hợp đồng chí Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự. Theo đơn thư tố giác của quần chúng và qua công tác trinh sát trong một số chuyên án của Tổng cục Cảnh sát gần đây thì đồng chí Cường có mối quan hệ khá chặt chẽ với Lê Minh. Chính Minh đã lo toàn bộ số học bổng cho con đồng chí Cường đi Úc học, tổng cộng hơn ba chục ngàn USD; Hằng tháng, Cường nhận lương của Công ty Ngọc Thảo II là ba triệu, của Công ty vận tải 3 triệu, của vũ trường *Đêm màu hồng* năm triệu. Toàn bộ số tiền này thực chất là của Minh. Trước kia Cường có chơi với Tiên "chỉ"... và cũng đã nhận tiền của hắn trong hai chuyến đi du lịch ở nước ngoài. Còn nhiều chuyện khác nữa mà tôi chưa tiện nói ở đây. Về tài sản, đồng chí Cường còn có hơn một héc-ta đất ở khu Công nghệ cao Hòa Lạc; có năm trăm mét đất ở khu

vực xã Đông Ngạc. Những tài sản này, không thấy có trong bản khai tài sản cán bộ. Đặc biệt là đồng chí Cường còn có những quan hệ không lành mạnh tại vũ trường *Đêm màu hồng*. Sáng nay, Văn phòng Interpol mới thông báo về trường hợp Lê Quang Lâm, con trai của đồng chí Cường đi du học ở Úc đã phạm tội buôn bán chất ma túy và đã bị cảnh sát bắt. Họ nhờ chúng ta tìm cho ra đường dây cung cấp chất ma túy sang bên đó qua khâu trung gian là thằng Lâm. Tôi chưa báo cho đồng chí ấy tin này.

Giám đốc Trần Phúc nói xong, một bầu không khí nặng nề, u ám bao trùm khắp căn phòng. Tường rất muốn nói điều gì đó nhằm thanh minh cho Cường bởi lẽ trong tâm khảm, anh không thể nào tin được và cũng không muốn tin rằng Cường lại có mối quan hệ với những tên tội phạm như Tiên "chỉ" và Lê Minh. Nhưng với tất cả những điều anh biết qua các công tác nghiệp vụ thì Lê Quang Cường đã hoàn toàn bị Lê Minh khống chế và điều khiển.

Không chỉ đối với Tường có tâm trạng day dứt mà Giám đốc Trần Phúc cũng như mọi người dự họp đều cảm thấy đau đớn và đã mất mát một điều gì đó. Cuộc sống phức tạp thế đấy. Lê Quang Cường - một cảnh sát hình sự có năng khiếu bẩm sinh; một người từng nhiều trận vào sinh ra tử trong các cuộc chiến đấu với bọn tội phạm hình sự; một người từng đổ máu vì đã lấy thân mình chắn đường đạn của một tên cướp để cứu một cháu bé; một người có thời từng là biểu tượng cho lòng dũng

cảm, mưu trí của cảnh sát hình sự cả nước... vậy mà đến nông nổi này. Trước kia, chính Cường đã xây dựng Lê Minh làm đặc tình địa bàn, và Lê Minh cũng đã giúp công an tỉnh phá được một số vụ án hình sự. Nhưng rồi chỉ vì đồng tiền, chỉ vì những phút sống buông thả mà vai trò giữa hai người đã đảo ngược. Quả là một bài học đắt giá

Giám đốc Trần Phúc nói tiếp:

- Ban giám đốc đã xem xét và có kế hoạch riêng để làm rõ sự thật mối quan hệ này. Vì vậy các đồng chí phải hết sức giữ bí mật công việc của mình. Hôm nọ lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát hỏi tôi là liệu Công an tỉnh có đủ khả năng điều tra vụ án này không, tôi đã hứa là làm được, nếu không tôi sẽ xin từ chức. Trở lại việc tên Quỳ bỏ trốn, cùng hai tên nữa; vậy có khả năng tên Quỳ đi cùng hai tên đã bắn Oanh không?

Lê Minh xuất thân từ Hải Phòng. Đồng chí Tường lấy cô gái đó xuống Hải Phòng rồi cùng đồng chí Dương, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Công an Hải Phòng dựng lại toàn bộ cuộc đời Lê Minh.

Điều tra viên Đức xin phát biểu:

- Qua tin của cơ sở, thì Minh đã bố trí một mạng lưới cơ sở khá dày, giám sát hầu như tất cả mọi hoạt động của anh Tường tại công ty. Ngay cô thủ quỹ cũng là người của hắn...

Tường cười:

- Tôi biết hết tất cả đám này, vì thế tôi rất "tạo điều kiện" cho chúng báo cáo với Lê Minh. Các

đồng chí có khai thác được thêm gì ở thằng Long không?

- Nó chỉ nói thêm về thằng Quỳ. Theo Long khai, Quỳ là tên đặc biệt nguy hiểm. Hắn vừa mưu mẹo, vừa kín đáo nhưng lại dám làm. Khi trong ví mặc dù có rất nhiều tiền nhưng không bao giờ hắn tỏ ra phung phí cả, và có điều lạ là hắn không thích con gái.

- Tại sao trước kia hắn gắn bó với Oanh, sau lại chuyển sang Lê Minh và rồi lại chỉ huy giết Oanh? Giám đốc hỏi.

Tường trả lời:

- Trước đây em đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng chưa tìm ra được lý do.

- Cậu đi Hải Phòng và làm rõ mối quan hệ này.

\*

Nhận được tin con trai bị Cảnh sát Úc bắt qua một người bạn làm ở Cục Tham mưu Tổng cục Cảnh sát, Cường choáng váng và trong phút chốc, anh cảm thấy có một dấu chấm hết cho toàn bộ con đường công danh sự nghiệp. Một nỗi thất vọng khủng khiếp lẫn lo sợ bao trùm tất cả. Bỗng nhiên Cường nghĩ đến vợ. Không hiểu cô ấy sẽ như thế nào khi nhận được tin này. Tự dưng Cường thấy thương vợ, đó là điều mà bấy lâu nay không hề có. Trước kia, Cường lấy vợ là hoàn toàn do sự sắp đặt của bố mẹ. Năm 1971, anh đi bộ đội. Ở nhà, gia đình bèn đặt vấn đề với gia đình ông Bản "xin" cô

Hằng là cô con gái thứ hai, đang học trung cấp nông nghiệp cho Cường rồi định khi nào anh về phép là cưới. Sang năm 1972, trước khi vào chiến trường Quảng Trị, Cường được về phép mười ngày. Thế là hai gia đình tổ chức cưới ngay. Lúc đó, Cường cũng chỉ tặc lười đồng ý là mong ở nhà có người trông nom bố mẹ, và nếu có đứa con nối dõi thì tốt, còn đã đi vào chiến trường, sống chết chả biết thế nào mà lường... Sống với nhau chưa bèn hơi thì Cường lên đường và mãi đến năm 1975 anh mới trở về. Rồi cũng phải sáu năm sau, hai người mới có mụn con trai, đó là thằng Lâm. Những năm tháng chờ đợi chồng, và lo lắng về đường con cái khiến Hằng già nua, người khô như hạc. Dần dà, Cường thấy chán vợ bởi cái sự quê mùa của cô. Nhưng cái sự "không thích" đó xuất hiện chính là từ khi Cường chơi với những người như Tiên "chị" và Lê Minh. Những cô gái mơn mớn và khéo chiều chuộng mà Cường dễ dàng có được do chúng cung phụng khiến anh chán vợ đến tận cổ. Hằng cũng cảm nhận thấy điều đó, nhưng chị cắn răng chịu đựng. Đầu tiên thì chị còn ngọt nhạt khuyên bảo, nhưng rồi thấy chồng cứ trở ra và coi chị không bằng một đứa người ở, chị đã buông xuôi và tìm kiếm niềm vui bằng cách suốt ngày đi chùa tụng kinh niệm Phật. Còn thằng Lâm, nó được nuông chiều từ bé. Không những bố mẹ chiều mà cả ông bà nội, ông bà ngoại rồi các cô dì, chú bác cũng vậy. Tuy nhiên, điều nguy hiểm nhất ở thằng Lâm là ngay từ khi mới chập tuổi, nó đã ý



thức được rằng nó là nhân vật quan trọng nhất trong nhà cho nên mọi người đều sợ nó. Muốn gì được nấy, học dốt thì có mẹ chạy xin điểm, bị bắt về tội đánh nhau thì đưa bố ra dọa cảnh sát... Nếu Cường có tỏ ra nghiêm khắc một chút là lập tức nó bỏ về nhà ông bà ngoại. Vì thế, mười ba tuổi nó đã phì phèo hút thuốc lá trộm; mười lăm tuổi đã được dùng xe máy đi học; mười sáu tuổi đã dám thuê nhà nghỉ để ngủ với gái; học xong lớp 12, không thi nổi đại học, và ngang nhiên tuyên bố: "Nếu ông bà không cho tôi đi học nước ngoài thì coi như không có tôi"... Một số trinh sát báo cho Cường biết là con anh có lén sử dụng chất ma túy. Cường gạt phắt đi, cố tỏ ra tin tưởng ở con. Thế rồi đến khi anh bắt được quả tang nó hít hêrôin trong toalet thì Cường biết là cơ hội để cứu được nó chỉ còn là "một phần nghìn tia hy vọng". Anh kể mọi chuyện với Lê Minh và thấy chỉ còn cách đưa nó đi học nước ngoài, nhằm tách nó khỏi đám bạn bè bất hảo. Lê Minh đã lo toàn bộ chuyện đưa nó sang Úc, kể cả cung cấp tiền. Nhưng biết bao nhiêu cho đủ với một thằng nghiện...!

Cường về nhà thì đã thấy vợ mặc áo nâu sồng, ngồi gõ mõ tụng kinh trước bàn thờ Phật. Mọi khi thì không sao, nhưng lần này, nhìn cảnh ấy bỗng dưng Cường nổi khùng. Anh ta giăng chiếc dùi mõ:

- Cô tụng niệm gì đấy. Cầu trời phật trị tội tôi phải không?

Hằng nhìn chồng bằng con mắt vô cảm:

- Mình nói gì lạ thế? Tôi chỉ cầu Phật tha tội cho tôi mà thôi. Tôi đã để mất thằng Lâm rồi. Anh tưởng anh giấu được tôi à? Khi anh cho nó đi nước ngoài, tôi đã chấp tay tôi lạy anh, nhưng anh có thèm nghe đâu... Trời ơi. Cứ thế này, tôi không biết rồi khi nào lại phải mang cơm đi thăm nuôi con và thăm nuôi chồng.

Cường lạnh người:

- Cô nói cái gì? Thăm nuôi ai, thăm nuôi cả tôi à?

- Đúng, anh tưởng anh che giấu hết được mọi người à? Đến Thượng tọa ở chùa còn biết chuyện anh và lão Minh và bảo tôi hãy khuyên anh.

Rồi bỗng chị chồm lên, ôm chặt lấy chồng và òa khóc nức nở.

\*

Lê Minh đi lại trong phòng làm việc và huýt sáo xem ra có điều gì vui vẻ lắm. Tay trợ lý Lê Ngọc Hoàn vào, cầm một tập giấy mời:

- Thưa anh, xin anh ký cho giấy mời khởi công khu Hòn Ngọc vào chủ nhật này.

- Cứ để đấy. Lấy chai rượu trong tủ ra, làm một chén.

- Hình như anh đang rất vui.

- Tuần tới, tao đi dự hội nghị những nhà kinh doanh giỏi toàn quốc. Tỉnh vừa ký quyết định giao cho tao làm chủ đầu tư khu đô thị mới ở Hoàng Thị... Nhưng tin này mới là quan trọng. Thằng Lý

đã tìm ra nơi trốn của thằng Quý và hai thằng đệ tử rồi,

- Anh định xử lý thế nào?

- Cũng định bảo nó là thôi, việc đã nhỡ rồi, cứ yên tâm mà làm ăn. Nếu có khó khăn gì thì tao sẽ giúp.

- Anh độ lượng quá.

- Rồi cũng có lúc nó hối cải. Vấn đề là đừng đẩy nó vào đường cùng "chó cùng cắn giậu" mà. Thật may, thằng Lý đi rửa xe, đến đúng hiệu của thằng Huy. Không thấy thằng Huy đâu, hóa ra nó đã đi lâu rồi... thế là phát hiện ra ngay, không đến nỗi khó lắm. Mà phải học cách làm việc như thằng Lý. Luôn luôn động não. Bộ óc con người cũng như cái xe máy, không chạy là gỉ ngay; không suy nghĩ, không đọc sách là ngu nhanh lắm.

\*

Lê Minh gặp Tổng giám đốc Tổng công ty Vạn Lợi. Vừa thấy Minh, Cheng vốn vã:

- Chúc mừng ông đã chiếm được lòng tin tuyệt đối của chính quyền. Chỉ cần một dự án mà ông vừa được cấp giấy phép đã đủ cho ông sống ba đời.

- Cám ơn ông. Tôi muốn đề nghị với ông một việc.

- Ông cứ nói.

- Có lần ông nói với tôi là ông có một tay vệ sĩ giỏi lắm phải không?

- Đúng là có một gã như vậy, nhưng hắn đã đi làm nơi khác rồi.

- Tiếc nhỉ!
- Ông cần loại như nó để làm gì?
- Nói thực với ông, tôi cần người để giải quyết vài mối ân oán.
- Có phải ông nói đến chuyện thằng con nuôi của ông không?
- Ông quả là... quả là Gia Cát tiên sinh.
- Ông quá khen! Tôi chỉ nhìn sự việc theo cách logic thôi. Vả lại, ông đang nắm trong tay khá nhiều tài sản của tôi, vì vậy tôi phải có trách nhiệm bảo vệ ông,
- Ông đã hiểu, tôi không cần nói nữa. Ông cho người giúp sớm,
- Ông cử một người sang Đài Loan, mọi chuyện sẽ có người giúp. Tôi bây giờ đã già, không thích cảm giác mạnh, vả lại đám đệ tử cũng bỏ tôi mà đi hết rồi.
- Tôi hiểu.

Cheng nhìn Minh cười tinh quái. Ngay ngày hôm sau, Vương Văn Lý được lệnh sang Đài Loan.

\*

Chuyến bay từ Đài Bắc tới sân bay Nội Bài hạ cánh. Có ba người khách Đài Loan mang hộ chiếu phổ thông sang Việt Nam với lý do: đi du lịch.

Họ thuê xe taxi đi thẳng về khách sạn Excellent.